ΠΑΤΡΟΤΗΤΑ

όσα σκέφτεται ένας μπαμπάς
αλλά δεν λέει ποτέ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρθα Καπνίση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κατερίνα Στάμου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ευτυχία Αντιγόνη Νταλαρή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Νοέμβριος 2026
ISBN: 978-960-468-479-3

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ
Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ
Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά
• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικες.
Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.
Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

ΜΑΡΘΑ ΚΑΠΝΙΣΗ

ΠΑΤΡΟΤΗΤΑ

όσα σκέφτεται ένας μπαμπάς
αλλά δεν λέει ποτέ

εκδοσεις
Μιχαλη
Σιδερη

Στον μοναδικό μου, τον Φλουρή μου.

Σε ευχαριστώ που μου επέτρεψες να δώσω φωνή
στις σκέψεις, στις ανησυχίες, στις χαρές
και στην απέραντη αγάπη που κρύβει μέσα της
η πατρότητα.

Αυτό το βιβλίο δεν θα υπήρχε χωρίς εσένα.

Με όλη μου την αγάπη,

Η Μάρθα σου.

Πατρότητα

Όσα Σκέφτεται Ένας Μπαμπάς Αλλά Δεν Λέει Ποτέ

Κανείς δεν σου είπε, μπαμπά, ότι από τη στιγμή που θα γίνεις πατέρας, η ζωή σου δεν θα αλλάξει απλώς... θα κάνει format.

Και κάπου εκεί θα ανακαλύψεις κάτι που ούτε εσύ ήξερες πως υπήρχε μέσα σου. Μια δύναμη που εμφανίζεται μόνο όταν κάποιος σε χρειάζεται περισσότερο από ποτέ. Δεν θα τα ξέρεις όλα. Αλλά θα βρίσκεις κάθε μέρα έναν τρόπο να γίνεσαι ο πατέρας που χρειάζεται το παιδί σου.

Σου είπαν ότι θα νιώσεις περηφάνια. Ότι θα κρατήσεις το μωρό αγκαλιά και θα λιώσεις. Ότι θα γίνεις «ο άντρας του σπιτιού» με έναν καινούργιο, βαθύτερο τρόπο.

Κανείς όμως δεν σου είπε ότι θα στέκεσαι πάνω από την κούνια στις 3 το πρωί για να βεβαιωθείς πως όλα είναι καλά. Ότι θα αλλάζεις πάνα με την ακρίβεια πυροτεχνουργού. Ότι θα λες «μην ανησυχείς, το έχω» ακόμη κι όταν μέσα σου υπάρχουν χίλιες σκέψεις. Και ότι τις περισσότερες φορές θα ανακαλύπτεις πως τελικά ξέρεις πολύ περισσότερα απ' όσα νόμιζες.

Κανείς δεν σου είπε ότι θα αγαπήσεις τόσο πολύ που κάθε δυσκολία θα αποκτήσει έναν λόγο για να ξεπεραστεί.

Ότι θα θες να είσαι δυνατός. Και κάποιες μέρες θα ανακαλύπτεις ότι δεν χρειάζεται να έχεις όλες τις απαντήσεις για να είσαι ένας υπέροχος πατέρας.

Ότι όλοι θα ρωτούν πώς είναι η μαμά και το μωρό – και πολύ λίγοι θα ρωτούν πώς είσαι εσύ.

Αυτό το βιβλίο είναι για εσένα, μπαμπά.

Που προσπαθείς να τα προλάβεις όλα.

Που θες να στηρίξεις, να προστατεύσεις, να φροντίσεις και να είσαι εκεί, ό,τι και αν γίνει.

Που κρατάς το μωρό αδέξια στην αρχή, αλλά με τόση αγάπη που τελικά γίνεσαι η πιο ασφαλής αγκαλιά του κόσμου.

Γιατί η πατρότητα δεν είναι μόνο παιχνίδια, περηφάνια και φωτογραφίες.

Είναι ευθύνη. Είναι άγχος. Είναι αϋπνία. Είναι γέλιο. Είναι δύναμη που δεν ήξερες ότι έχεις. Είναι φόβος που δεν σε σταματά. Είναι αγάπη που δεν χωράει πουθενά.

Και μπορεί να μη σου το είπαν έτσι.

Αλλά στο λέω εγώ τώρα:

Δεν χρειάζεται να είσαι τέλειος μπαμπάς.

Αρκεί να είσαι παρών.

Και αυτό, για ένα παιδί, είναι τεράστιο.

Κεφάλαιο 1

Πριν Γίνω Μπαμπάς

(ή Αλλιώς: Νόμιζα ότι Ήξερα Τι Με Περιμένει)

Πριν γίνω μπαμπάς, ήμουν ειδικός.

Είχα δει φίλους να κάνουν παιδιά.

Είχα κρατήσει μωρά για πέντε λεπτά.

Είχα δώσει συμβουλές τύπου;

- «Άστο να κλάψει λίγο».
- «Μα γιατί δεν κοιμάται;»
- «Εντάξει μωρέ, δεν είναι τόσο δύσκολο».

Τι αφελής άνθρωπος…

Στο μυαλό μου η πατρότητα ήταν κάτι απλό:

θα πήγαινα στη δουλειά

θα γυρνούσα σπίτι

θα έπαιζα λίγο με το μωρό

θα το έκανα μια αγκαλιά

θα κοιμόμουν.

Τέλος.

Spoiler alert:

Δεν κοιμήθηκα.

Για χρόνια.

Η εικόνα που είχα;

Εγώ να παίζω μπάλα με το γιο μου.

Να του μαθαίνω ποδήλατο.

Να βλέπουμε αγώνες μαζί.

Η πραγματικότητα;

Εγώ να ψάχνω στις 3 το πρωί μια πιπίλα μέσα στο σκοτάδι σαν πράκτορας ειδικών αποστολών.

Να κουνάω καρότσι για σαράντα λεπτά.

Να τραγουδάω παιδικά τραγούδια που ορκιζόμουν ότι ποτέ δεν θα μάθω.

Και το χειρότερο;

Νόμιζα ότι το δύσκολο κομμάτι ήταν το μωρό.

Όχι.

Το δύσκολο κομμάτι δεν ήταν το μωρό. Ήταν η ευθύνη. Ήταν η σκέψη ότι, από εδώ και πέρα, κάποιος θα βασίζεται πάνω μου για πάντα. Και αυτό, όσο τρομακτικό και αν ακούγεται, έβγαλε από μέσα μου μια δύναμη που δεν ήξερα ότι είχα.

Μήπως απογοητεύσω αυτό το μικρό πλασματάκι που με κοιτά σαν να είμαι ήρωας.

Και ξέρεις κάτι;

Κανένας μπαμπάς δεν ξέρει ακριβώς τι να κάνει στην αρχή.

Όλοι αυτοσχεδιάζουμε.

Όλοι κάνουμε λάθη.

Όλοι ψάχνουμε οδηγίες χρήσης που δεν υπάρχουν.

Και με έναν τρόπο που δεν εξηγείται τελικά τα καταφέρνουμε.

Και κάπως έτσι ξεκινά το ταξίδι.

Με πολύ λιγότερες απαντήσεις απ' όσες φανταζόμουν. Αλλά με πολλή περισσότερη αποφασιστικότητα απ' όση πίστευες ότι είχες.

Και με πολλή περισσότερη αγάπη απ' όση πίστευες ότι χωράει μέσα σου.

Κεφάλαιο 2

Το Πρώτο Σοκ: Φεύγοντας Από το Μαιευτήριο (ή Αλλιώς: Μας Αφήνουν να Φύγουμε με το Μωρό;)

Έρχεται η μεγάλη στιγμή.

Η έξοδος.

Βάζεις το μωρό στο καθισματάκι.

Κοιτάζεις τη νοσηλεύτρια.

Κοιτάζει κι εκείνη εσένα.

Και ξαφνικά συνειδητοποιείς:

«Περίμενε... μας αφήνετε να φύγουμε;»

Χωρίς εξετάσεις;

Χωρίς δίπλωμα;

Χωρίς σεμινάρια;

Χωρίς εγχειρίδιο;

Έτσι απλά;

Εγώ είχα δώσει περισσότερες εξετάσεις για να βγάλω άδεια οδήγησης.

Κι όμως…

Τώρα έχω την ευθύνη ενός ανθρώπου.

Και όσο απίστευτο κι αν μου φαινόταν εκείνη τη στιγμή, ήμουν έτοιμος να κάνω τα πάντα γι' αυτόν.

Για έναν ολόκληρο άνθρωπο.

Που δεν μιλά.

Δεν εξηγεί τι θέλει.

Δεν έχει κουμπί reset.

Και κάνει ήχους που μοιάζουν με συναγερμό πυρηνικού εργοστασίου.

Μπαίνεις στο αυτοκίνητο.

Οδηγείς με 30 χιλιόμετρα. Σε δρόμο που επιτρέπει 65.

Και ξαφνικά όλοι οι άλλοι οδηγοί σου φαίνονται επικίνδυνοι.

Πολύ επικίνδυνοι.

Υπερβολικά επικίνδυνοι.

Ακόμα κι αυτοί που είναι παρκαρισμένοι.

Και κάπως έτσι ξεκινά η νέα ζωή.

Με ευθύνη.

Με αϋπνία.

Με χίλιες απορίες.

Αλλά και με μια δύναμη που εμφανίστηκε χωρίς να καταλάβω από που ήρθε. Και με μια περηφάνεια που δεν είχα νιώσει ποτέ.

Γιατί εκείνη τη στιγμή καταλαβαίνεις κάτι.

Δεν είσαι πλέον μόνο γιος.